

Piet de melkboer

DOOR NANNIE VAN WEHL.

IN HET PARK WOONDEN HEEL VEEL KLEINE kinderen. Want het was er zoo'n echte buurt voor families met kleine kinderen. De lucht was er zuiver, alle tuinen waren de moeite waard om naar te kijken en de kinderjuffrouwen, de kindermisjes en de verpleegsters konden er rustig achter de kinderwagens rijden, terwijl de kindertjes, die al loopen konden, onbezorgd om den wagen mochten dartelen. Elke auto en elke wagen deed een beetje bedaard aan in het Park. Het was er zoo mooi, waarom zou je er zoo gauw weer uit rennen?

Piet de melkboer reed ook altijd heel op zijn gemak door het Park. Hij bediende bijna huis aan huis. Hij was niet meer jong, Piet de melkboer. Zelf had hij al groote kinderen. Een mooi gezicht had hij heelemaal niet; het was zoo verweerd, dat 't deed denken aan grauwe eikenschors.

Een mooie stem had hij ook al niet — een heel zware basstem, die bij het geringste boodschapje, zoo 's morgens tegen het meisje over een flesch melk meer of minder, door het huis schalde. Onder geweldige wenkbrauwen stonden echter een paar blauwe oogen, zoo klaar en helder als van een jongen.

Die man met dat leelijke gezicht en die leelijke stem was zoo iets als een Tooverman. Als een Kerstman, het heele jaar door. Als een Sint-Nicolaas, ook al 't heele jaar door. De kinderen van de buurt waren dol op hem. Heusch, ze hielden dol en dol veel van hem. Zoo 's morgens, als ze het langzame stappen van Jan, het paard, hoorden en het gerammel en gerinkel van melkflesschen en boterpotten, kwam er leven in de kinderkamers. De kleinsten moesten voor het raam of op het balcon om naar Piet te kijken en hem goedenmorgen toe te zwaaien of te roepen. De grooteren lieten zich gauw in de kleeren helpen om met het meisje mee melk te gaan nemen. En dan mochten ze meerijden, iedere familie op de beurt. De bok zat altijd vol kinderen, broertjes en zusjes, vriendjes en vriendinnetjes. En de allergrootsten, die al op de H. B. S. gingen en gewichtig met hun fietsen het tuinhok uitkwamen, om naar school te gaan, hun zware tasschen achterop, hadden allemaal nog een blijden groet of een hartelijk woord voor Piet den melkboer, want ze waren den tijd niet vergeten, dat ze ook op het balcon naar hem hadden staan zwaaien, en zich later weer, gauw gauw in het jasje hadden laten helpen, om mee naar de open deur te gaan en mee melk te nemen.

Op een goeden, ach neen, op een kwaden dag belde Piet 's morgens aan bij een van zijn klanten in de mooie Beukenlaan. Twee kinderen waren er in dat huis, die dien morgen zouden mogen meerijden. Want de beurten werden al lang van te voren besproken! Het meisje kwam uit de keuken; de kinderen snelden de trappen af, ze hadden boven al gemutst en gejest klaar gestaan, en de deur werd opengedaan.

Maar was dat Piet?

Zijn zware basstem zweeg, hij vroeg slechts met de oogen: Hoeveel? En zijn gezicht stond zoo bedroefd.

„Scheelt er wat aan, Piet?” vroeg 't meisje meelijdend. „Ach”, antwoordde hij ontwijkend. „Ach.... Twee dus?”

Maar het meisje zag, dat zijn handen beefden, toen hij haar de flesschen overreikte. Ze ging het geld uit de keuken halen en liep meteen naar de huiskamer, waar Mevrouw het ontbijt klaar maakte.

„Mevrouw! Piet kijkt zoo raar. Wat zou er zijn? Hij schijnt 't mij niet te willen zeggen....”

Mevrouw ging dadelijk naar de vestibule en trof er een vreemd tafereel: Piet, die doodstil zijn groote kop thee uitdrank, die hij in dat huis geregeld kreeg, en de twee kinderen, die hem onderzoekend en ongerust stonden aan te kijken.

„Wel Piet, is er narigheid thuis?” vroeg mevrouw hartelijk. Piet keek op. Zoover zijn verweerde gezicht blozen kon, bloosde het. Dof keken zijn anders zoo heldere jongensoogen mevrouw aan.

„Neen.... ach neen.... mevrouw”. Hij zette de kop haastig neer en keek bijna ongeduldig langs mevrouw heen de gang in. Hij wou nou maar zijn geld hebben, en dan weg.

„Ja maar Piet, er scheelt toch wat aan”, zei mevrouw vastberaden. „Kom, vertel 't me eens — misschien kan ik je ergens mee helpen.”

„Nee, mevrouw”, stamelde Piet en de kinderen merkten met angst, dat hij moeite had om niet te huilen. Verbeeld je nu toch, Piet huilen!

„Niemand kan me helpen — 't is mijn eigen domme schuld”. Net kwam 't meisje met 't geld. Piet nam zijn pet af, draaide zich om en wou weggaan. Maar mevrouw liet hem niet gaan.

„Kom mee, Piet!” zei ze kalm. Ze ging hem voor naar de werkkamer — ze wou weten, wat er aan de hand was en ze dacht, dat hij 't misschien niet wou zeggen, waar de kinderen en het meisje bij waren.

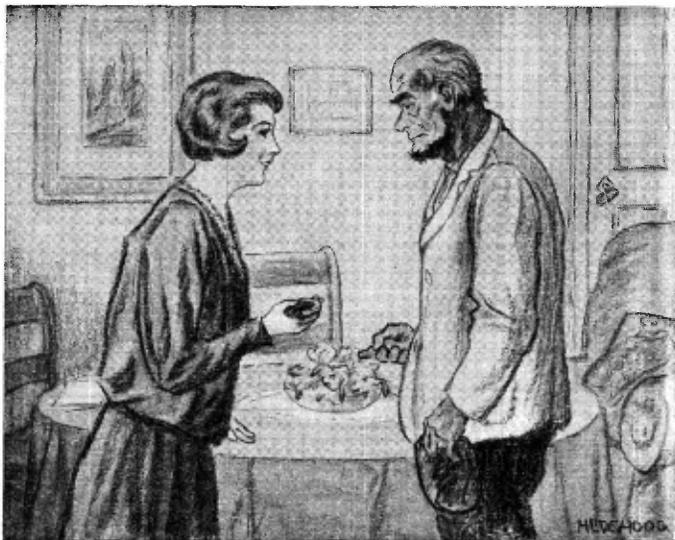
„Let U dan even op mijn wagen?” vroeg hij in 't voorbijgaan aan het meisje. Nu, dat deed ze graag. Het paard zou geen poot verzetten, vóór Piet er weer was en de kinderen vonden 't dolknus om vast op den bok te kruipen.

En daarbinnen kwam het verhaal los.

Piet had een groote zwartleeren portemonnaie met geld verloren, geld van de zaak. Een heeleboel geld was 't, omdat 't Zaterdagmorgen was, honderd en één gulden en een paar dubbeltjes. Vele menschen betaalden Zaterdagmorgen voor de heele week. Piet had de portemonnaie zoo maar los in de zak van zijn witte jasje gehad. „Dom van me, mevrouw, mijn eigen domme schuld, maar ik dacht telkens: Zoo dadelijk doe ik dat bankpapier in mijn binnenzak. En dan deed ik 't toch weer niet.”

Mevrouw schrok er van. Honderd en een gulden, geen kleinigheid! Die moest Piet aan de zaak vergoeden. Piet, met zijn groote gezin. Mevrouw dacht even na. Toen zei ze: „Piet, kom om vier uur vanmiddag eens bij me”.

„Alstublieft, mevrouw!” zei Piet. En ging beleefd groetend weg, niet wetend, wat hij daarvan denken moest. Misschien wist mevrouw er dan wat op? Een klein beetje hoop verlichtte zijn hart. Hij klom op den bok naast de kinderen en deed eerst een boodschap met hen, die ze verbazend gewichtig vonden. Hij reed naar het Politiebureau en ging daar aangeven, dat zijn portemonnaie met honderd en een gulden verloren was. De kinderen mochten op den wagen blijven passen en vonden het heel gewichtig zoo vlak voor 't Politiebureau, waar je van den hoogen bok af ver in de donkere gang kon kijken. De agenten liepen in en uit en liepen in het

grootte huis ook van kamer tot kamer in hun bloote hoofd. Daar kwam Piet weer naar buiten en de morgenrit ging verder. ☺

Mevrouw Van Dam gunde zich ternauwernood tijd behoorlijk te ontbijten. Haar man was al weg, de kinderen hadden boven bij juf ontbeten. Zij nam een beschuit en een kop thee, ruimde toen af en ging in de grootte eikenhouten fauteuil zitten bij de telefoon. De telefoongids naast haar, op 't tafeltje, papier en potlood klaar. En ze belde de heele buurt op, klant voor klant van Piet. Overal deed ze 't verhaal van 't ongeluk, dat Piet had getroffen. Meer niet. En dan glimlachte ze in zichzelf, omdat dan, na even zwijgen, het antwoord kwam: „O, wat zullen de kinderen dat vreeselijk vinden. Die arme Piet. Zeg, daar moeten we wat aan doen.” „Goed zoo!” antwoordde Mevrouw Van Dam dan blij. „Zoo dacht ik er ook over.” ☺

„Nu zeg, ik stuur de kinderen naar je toe met iets voor Piet, hoor! Strakjes op hun morgenwandeling.”

„Prachtig!” en mevrouw Van Dam hield netjes aantekening van de namen der menschen, die ze had opgebeld.

Bellebel! Bellebel! ☺

De bel stond niet stil, dien Zaterdagmorgen bij mevrouw Van Dam. Ze deed zelf telkens open en was dan blijnieuwsgierig wie er nu weer zijn zou. Al de juffrouws en de kindermeisjes uit de buurt kende ze — het Park was zoo echt een buurt apart, een klein dorp vlak bij de stad. Daar waren Mientje en Gerie met hun lieve Duitse Juf in haar mooie bruine verpleegsterskleeren, en dikke Toetie met haar grappig kindermeisje met twee stijfgevlochten vlechtjes en die altijd te hard voor Toetie liep. Daar waren de vier kleine Datema's met hun snoezige juffrouw-als-een-grootmoeder, die ook al de

juffrouw van hun moeder was geweest. En allemaal brachten ze een enveloppe mee, en in al die enveloppen waren briefjes met de namen der kinderen: Uit de spaarpot van Toetie — Van vier kleine Datemaatjes. — „Melk is goed voor elk, zegt Janneman”, en dan was er een rijksdaalder in het papiertje waar, Jans wijze woorden op stonden.

„Piet in de Put, 't zal niet gebeuren, Daarvoor zorgen de kinders van Heurn”.

En bellebel en bellebel en enveloppen met aardige gezegden erin en altijd de kindernamen. ☺

Mevrouw Van Dam was heelemaal rood in haar gezicht van opwinding en blijdschap. O, die Piet! Wat zou die blij zijn! En hoe heerlijk, dat ze dat allemaal nog vóór den Zondag klaar kreeg! Want anders, wat een vreeselijke Zondag zou Piet en zijn gezin hebben. ☺

Even over twaalfen ging Mevrouw eens optellen. De honderd-en-een gulden waren er. En zelfs al iets meer; dat zou ze dan aan een Kindertehuis in de buurt sturen. Ze keek op haar lijstje, wie nog niet geweest waren. En ze ging weer aan 't opbellen. „Niet meer noodig hoor! Ik ben er al. Heerlijk voor Piet.” ☺

Tegen vier uur kwam Piet. Mevrouw Van Dam was gauw even naar de stad geweest en had de grootste en stevigste zwartleeren mannenportemonnaie met een ferme stalen sluiting gekocht, die ze vinden kon. Dat was haar eigen bijdrage voor Piet. ☺

De grootte portemonnaie lag klaar, het geld erin. Piet kwam bedremmeld de kamer binnen, zijn pet in de hand. Nog altijd was zijn portemonnaie niet terecht, hij was weer net aan 't politiebureau gaan hooren.

„Piet!” zei mevrouw van Dam en hield hem de nieuwe grootte portemonnaie voor. „Piet, de kinderen van het Park willen niet, dat jij zoo'n verdriet hebt. Ik heb het hun allemaal verteld door de telefoon en van alle kanten zijn ze mij geld komen brengen om je het verlies te vergoeden. Om twaalf uur heb ik moeten zeggen: Ik heb niet meer noodig. Alsjeblief Piet, uit naam van de kinderen van het Park.” ☺

Met bevende handen nam Piet de grootte zware portemonnaie aan. En toen hilde Piet. Dikke tranen van blijdschap en dankbaarheid. Ach dan toch, die kinderen! die kinderen! ☺

Nog met dikke tranen in zijn stoppelig baardje, over zijn oud verweerd gezicht ging hij alweer naar het politiebureau om naar de portemonnaie te vragen. Hij kon toch gevonden zijn en dan moest al dat goeie geld toch weer terug in de spaarpotten der kinderen!

Weken lang bleef hij er heen loopen en vragen. Maar de portemonnaie was weg en bleef weg. Eindelijk raadden de Politie-agenten hem aan, nu maar niet meer te komen — dat was mis en afgedaan. ☺

Dikwijls bekeek Piet de mooie grootte nieuwe portemonnaie en dan vloeyde zijn hart weer over van blijdschap en dankbaarheid. ☺

☺

☺

☺